

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. július 20.
(csütörtök)

Szepesy László

JÓT IS, ROSSZAT IS

Énekek: 270, 268,2-4

Alapige: Jób 2,10b

„Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vesszük-e el?”

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, valóban igaz a lelki ének: a szívünk annyira fel tud kavarodni, annyi gondolat megfordul bennünk, és hiányzik gyakran az a csend, amelyet Illés is tapasztalt jelenlétében. Hadd kérjük ezt el Tőled. Azért, Urunk, hogy meghalljuk a Te szavadat, hogy megszólíts bennünket, mi pedig felelni tudjunk.

Kérünk, Jézus Krisztusért, hirdettesd igédet nekünk ebben a lelki csendben!

Ámen.

Igehirdetés

Jób története számtalan kérdést vet fel a hívő élettel kapcsolatban, ezek egyike az, hogy miért érnek minket támadások, veszteségek, fájdalmak? A másik kérdés pedig ebből következik: mi véd meg bennünket attól, hogy ezek hatására Isten ellen forduljunk, Őt megátkozzuk, gyalázzuk, vagy megtagadjuk? A sokféle válaszlehetőség közül ma csak a felolvasott igeversünkben található feleletet szeretném, ha alaposabban átgondolnánk, megértenénk, hogy milyen hit és milyen istenkép áll Jób felelete mögött. Jób a felesége szólította fel: „*átkozd meg az Istent, és halj meg*”, miután másodszor sújtott le rá a Sátán, szörnyű betegséggel. Jób erre felelt így: „*Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vesszük-e el?*”

Az első kérdésre, hogy miért érhetnek minket támadások, Jób könyve elsősorban azt a választ adja, hogy azért, mert a Sátán minket Isten ellen akar fordítani. Azért támadja meg Jób, és kér engedélyt erre Istentől, mert be akarja bizonyítani, Jób semmire sem megy hitével, ha megtámadja őt, akkor az Úr ellen fog fordulni. Csak el kell tőle venni gazdagságát, gyermekeit, embereit, köztisztelőtben álló hírnevét, rangját és máris fellázad az Úr ellen. Minthogyha az Úr munkája csak az áldásokban merülne ki. Miután ez nem működött, mert Jób nem tagadta meg az Urat, „*Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!*” – mondta, ezután az egészségét támadja meg a Sátán, olyan súlyos betegséggel, amely nem veszi el az életét, de teljesen tönkreteszi. És mikor ezzel a betegséggel megtámadja, akkor a feleségén keresztül is megkísérli őt. Hangsúlyoznám, Jób felesége ugyanazokon a fájdalmakon

ment keresztül, mint ő, ezért ne ítéljük el könnyen ezt az asszonyt, hisz összetört ő is. Elkéseredetten szólította fel a férjét arra, hogy „átkozd meg az Istent”, és ne szenvedjél. Miért érték Jóbot a támadások? Azért, hogy Istent gonosznak, rossz szándékúnak, kegyetlennek lássa, ez volt a Sátán célja. Velünk kapcsolatban is igaz ez: a Sátán célja az, hogy elbizonytalanítson minket abban, hogy kicsoda Isten. És hogyha ez megtörténik, akkor már Ellene fordulhatunk, akkor már fellázadhatunk.

Mindebben azonban az Úr megőrizte Jóbot. Hogyan, milyen hitben? Abban a bizonyosságban, amit felolvastam, hogy a jót is, és a rosszat is Istentől vehette el. Az Ige Jóbnak ezt a válaszát, amit a feleségének mondott, igaznak mondja. (A könyvben sok hamis feltételezés is elhangzik, a barátok sok mindennel hamisan vádolják Jóbot, és Istent olyannak ábrázolják, mint aki a bűnt azonnal megbünteti rajtunk. Jób, te is azért szenvedsz, mert rosszat tettél – ez hamis istenkép.) De ez, amit Jób mond, hogy a jót is, és a rosszat is Istentől vehetjük el, ezt a Szentírás megerősíti, hogy igaz, mert rögtön, amint kimondja ezeket a szavakat, úgy folytatja az Ige, hogy „*mindezekben sem vétkezett Jób az ő ajkaival*” (Jób 2,10c). Ez így van, ez nem emberi vélekedés, ez isteni kijelentés: a jót is, és a rosszat is az Úrtól vehetjük el. Ebben a hitismeretben, bizonyosságban őrizte meg Isten Jóbot a támadások közepette. Ha végiggondoljuk, akkor az első alkalommal is ez volt az őt érő tragédiákra a válasza: „*Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!*” Azaz Ő volt az, aki mindent adott: a jót is Tőle vette el; és Ő volt az, aki mindent elvett: gyermekeket, pénzt, hatalmat, majdnem mindent, amije volt, azaz a rosszat is Tőle vette el. Tehát „*az Úr adta, és az Úr vette el*”. A jót is Tőle fogadtam el; a rosszat is nem Őtőle kelene? Látjuk tehát, hogy Jóbot ez a hitigazság védte meg az Isten ellen fordulástól első és második alkalommal is, hogy a jót is, és a rosszat is az Úrtól vette el. Hangsúlyoznám azt is, hogy Jób később sem lázadt fel az Úr ellen, Jób nem tagadta meg az Urat, a könyvben előforduló panaszai nem istentagadások, hanem a hívő ember bizonytalansága, kérdése, hogy miért, Uram? Miért engedted ezt meg? Panasszal és kéréssel fordult Őhozá, hogy Uram, vedd el az életem, mert ezt már nem bírom tovább, de nem tagadta meg az Urat. Továbbra is Benne bízott, Őtőle kért és várt válaszokat, nem lett istentagadóvá. Mivel minket is érnek ilyen támadások, és a hétköznapi tapasztalat azt mutatja, hogy mi kisebb csapásért is már az Úr ellen fordulunk, ezért nagyon is el kell gondolkoznunk azon, ami Jóbot megvédte, és kérnünk kell Istent, hogy vértessen fel minket is ezzel a hittel, hogy a jót is, és a rosszat is Őtőle fogadhatjuk el, mert Isten ezen keresztül véd meg nagyon sokszor minket az ördög csalárdságával és támadásával szemben.

Mit is jelent ez: jót és rosszat is az Úrtól elvenni? Fontos hangsúlyozni és megerősíteni azt, hogy milyen szívvel, milyen lelkülettel mondta mindezt Jób. Emberi kitaláció-e ez, vagy az Ige bizonyossága? Mert ez, hogy a jót is, és a rosszat is mennyei Atyánktól kell elfogadnunk, elsőre hangozhat rideg, racionalista, filozofikus megállapításnak. Könnyen lehet ilyet mondani: szenvedsz, testvér, a jót és a rosszat is vedd el Tőle – minden szeretet és minden átérzés nélkül. Jób így mondta? Valóban nem érintették volna meg őt a történetek? Nem érezte volna át azt a veszteséget, amely érte őt? És valóban érzelemtől és együttérzéstől mentes vaslogikával nézett szembe ezzel? Az Igében azt látjuk, hogy nem. Jób nem érzéketlenül mondta el azt, hogy hogyan látja a történeteket, és kit lát mögötte. Nem úgy mondta el, mint aki ne érezte volna át édesapaként gyermekei elvesztését. Nem úgy mondta, mint aki ne érezte volna át, mit jelent a megbecsült, tisztelt emberből hirtelen lenézett és kiközösített

emberré lenni. Az a fájdalom, az a megrázkódtatás, lelki trauma, amely feleségét is lesújtotta, őt is áthatotta ugyanúgy. Ezt abból is látjuk, ahogyan az 1. fejezet vége beszél Jóbról. Isten úgy festi le őt, mint aki gyászol: „*megszaggatta köntösét, megborotválta a fejét, és a földre esett*”, és úgy borult le Isten lábai elé. Ezek nem egy érzéketlen, kőszívű ember tettei, hanem egy összetörté, aki Istenhez menekül. Jóbnak a vallomása tehát, hogy az Úr adta és vette el mindenét, nem helytelen értékítéletből származott, mint ahogyan a rideg racionalisták gyakran szeretetlennek és érzéketlennek mutatkoznak bizonyos helyzetekben.

De nem is pusztán filozofálásról van szó, amely az emberi értelem próbálkozása arra, hogy megértse a vele történő dolgokat, és az élet főbb dolgait. A filozófiát – mármint a bűnös emberét –, azt mi magunk, az emberi ész találja ki, és Isten nélkül tesszük ezt. Jób kijelentése nem ilyen jellegű. Nem ő maga találta ezt ki, és nem Istentől függetlenül mondta, amit mondott.

De nem is a mélységes fájdalom mondatja vele, amely gyakran nélkülözi a megfontolást, a komoly meggyőződést, mert amikor az embert ilyen fájdalom éri, gyakran olyat mond, amit egyébként sem nem vallana, sem nincs meggyőződve annak igazsága felől. Ezt, hogy Jób nem a pillanatnyi helyzetnek, érzéseknek engedett, onnan tudjuk, hogy az első csapás után is ezt vallotta, és a második csapás után is. Ez inkább szilárd meggyőződésre vall, mintsem a pillanat hevében tett kijelentésre.

Hogyan, milyen szívvel mondta tehát Jób ezt a vallomását, hogy az Úrtól kell elvennünk a jót is, és a rosszat is? Szilárd hittel, amely átérezve a fájdalmat, mégis meggyőződve vallja, hogy Isten mindenekfelett való Úr és közben az én mennyei Atyám is! Olyan hittel, amelyet nem képes megváltoztatni akármilyen esemény, még ilyen súlyos veszteségek sem, amelyek Jóbot érték. Reményteljes hittel mondta ezt Jób, amely nem csalódott az Úrban a történetek ellenére sem, hanem továbbra is Benne bízott és Hozzá fordult. Látjuk tehát, hogy ez a kijelentés hitből származó vallomás, nem emberi képzelgés, kitaláció, filozófia, hanem a Szentlélek által adott meggyőződés, Istenbe vetett bizalom!

Ezt azért is fontos hangsúlyoznunk, mert többen félreértelmezik ezt az igeszakaszt, főként azt a részét, hogy Istentől kell elvennünk a rosszat is. Ezzel kapcsolatban több kérdést is fel szoktak tenni: hogyan származhatna Istentől bármiféle rossz is? És ha Őtől származik, akkor ez mit jelent? Ő rendelte el, hogy az megtörténjék, vagy pedig csupán megengedte? Nem válik-e ezzel a kijelentéssel Isten a bűn okozójává? Nézzük meg, hogy mit válaszol a Szentírás ezekre a kérdésekre.

Először is arra kell figyelniünk, hogy a teljes Szentírás – nem csak ez az igevers – egyértelműen tanítja azt, hogy a rossz, a gonosz valamilyen formában Istentől van. A következő igehelyek is ezt erősítik meg. A köszöntésben az Ézsaiás 45,7-et idéztem, még egyszer hadd olvassam fel: „*Ki a világosságot alkotom, és a sötétséget teremtem, ki békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az Úr, aki mindezt cselekszem.*” Ez az igehely egyértelműen Istent mutatja be olyannak, mint aki a gonoszt teremti, és nem pusztán megengedi azt. Ő az alkotója annak, és mást nem is érthetünk ez alatt a szó alatt, hogy Teremtő, mert senki nem képes úgy teremteni, mint Ő, ezt a szót sehogy se lehet emberre vonatkoztatni. Vagy gondoljunk József esetére, aki hasonló helyzetben volt. Az 1Mózes 50,20-ban azt vallja meg József testvéreinek, hogy „*ti gonoszt gondoltatok ellenem, de Isten azt jónak gondolta*”. Azért mondom így, mert az eredeti szöveget kevésbé adják vissza a magyar fordítások, azok mindig egy szót hozzátesznek, hogy jóra gondolta fordítani. De ez a fordítani szó

nem szerepel az eredeti héber szövegben. Bár Ő képes erre, hogy a gonoszt is jóra fordítsa, az eredeti szöveg mégis azt hangsúlyozza, hogy amit az ember gonosznak gondolt, az Isten jónak gondolta, tehát Istentől való. Isten jó gondolata valósult meg József testvérei tettében. Mégpedig az volt a jó gondolata Istennek, hogy a 7 szűk esztendőben is megőrzi az egyházat (akkoriban Jákób családját) Egyiptomban, mert tudjuk, hogy 7 őséges esztendő következett, amikor már nem volt búza, nem volt enivaló, és József által megtartotta az egyházat akkor. Vagy gondoljunk Dávid királyra, akit menekülése közben Sémei szidott. Amikor meg akarták őt büntetni ezért, Dávid megállította az embereit, és azt mondta, hogy ne bántsátok, az Úr adta neki, hogy ezt tegye (2Sámuel 16,10). Ezek az igehelyek, és még sok más hely is Jóbbal együtt határozottan állítják, hogy a rossz valamilyen formában Istentől származik. Ez igei kijelentés, ott van a Szentírásban.

De – és ez a következő kérdés – milyen formában származik Istentől a gonosz? Isten csak megengedi a bűnt, vagy pedig mindenható hatalommal elrendeli? A legtöbben napjainkban az előbbi mellett foglalnak állást, azaz Isten megengedi, és ezt azért teszik, mert azt hiszik, hogy ezzel megmentik Őt különféle rágalomaktól. Mert ha csak megengedi – mondják –, akkor Ő nem a bűn okozója, mert Ő csak megengedi azt. Ez azonban nem egyezik meg az előbb felolvasott Ézsaiás 45,7-tel, amely szerint Ő teremti azt. Ahogyan azzal sem, hogy a Szentírás szerint Isten teremtett minden létezőt a világon, köztük a Sátánt és a bűnös emberiséget is. Az Ige szerint Isten nem megengedte a teremtést, hanem tudatosan Ő vitte véghez akarata és terve szerint. Ő teremtett. Az Ószövetség nagy része is erről beszél, hogy Isten úgy használja fel a gonosztságot, és rendeli el azt, ahogyan azt saját maga akarja. Gondoljunk csak Isten népére: Ő rendelte el az asszírok által Izrael országának elpusztítását, amely önmagában véve gonoszság volt, ugyanakkor mégis Isten büntetése és eszköze. Ugyanígy Ő rendelte el a babiloni fogságot, és nem csak megengedte azt. Már jóval előbb, prófétái által meghirdette. Jób maga is úgy mondja, hogy „az Úr vette el”, ami azt jelentette, hogy az Úr tettét látta abban, hogy a rablók megfosztották őt minden nyájától, abban, ahogyan gyermekei meghaltak. Ha a Szentírás ezt tanítja, akkor mégis hogyan értsük ezt, hogy az Úr teremti a gonoszt?

Az a kérdés is következik ebből, hogy Isten nem válik a bűn okozójává azzal, hogy azt teremti? A teremtés által gonosz lesz Isten? Teremteni csak Ő tud, ez a kérdés csak Rá vonatkozik (ránk nem). Tehát a teremtés révén Isten gonosszá válik, mert megteremti a bűnös emberiséget? Az Ige szerint nem! Meg kell ugyanis különböztetnünk azt, hogy valaki elsődleges oka valaminek, vagy pedig másodlagos oka. Mit értek ez alatt? Egy lelkipásztortól vett példán keresztül hadd szemléltessem ezt, egyszerűbb megérteni. Ha gyermekünk felnőtt korában bemegy egy boltba, és ellop valamit, akkor annak elsődlegesen ő lenne az oka, a lopás bűnét ő követné el. Másodlagosan mi, a szülei vagyunk az okai, mivel ha mi nem nemzzük őt, akkor mindez nem történik meg, nem következik be a lopás. De ebben az esetben is, melyikünk fogadná el azt az érvet, hogy minket, szülőket kell megbüntetni, vagy a bűn okának tartani csak azért, mert a mi gyermekünkről van szó? Az igazságszolgáltatás sem ismeri el ezt az okfejtést! Ha Isten megteremt bennünket, és mi elkövetünk valamit, Ő annak az oka? Nem! Mi vagyunk a felelősek érte.

De, mondhatják néhányan, Isten előre látta, hogy mit fog az ember tenni, azaz hogy be fog következni a bűneset. Ez az előrelátás pedig – mondják ők – felelőssé teszi Őt! Mert ha valóban Ő teremti a rosszat, akkor annak Ő lesz az oka, ami pedig

lehetetlen, mert az Ige azt tanítja, hogy Istenben nincs bűn és nincs gonoszság. Az isteni előrelátás felelőssé teszi Istent a bűnért? A Szentírás válasza megint az, hogy nem. Mert a fő kérdés ez, hogy ki felelős egy adott bűnért. A Szentírás határozott válasza: az, aki elkövette. Mi magunk. Istent nem okolhatjuk a bűneinkért. De hadd hozzak erre is egy példát – az előrelátás nem teszi bűnössé Istent –, amelyet egy teológus professzortól vettem. Nagyon zseniális példa. Képzeljünk el egy gyermeket, aki rendszeresen a boltba jár szüleinek bevásárolni, ezzel segíti az édesanyját. Szülei felfedezik, hogy a gyerek megveszi, amivel megbízták, a listán levő dolgok megvannak, ám a pénzből mindig hiányzik egy kevés. Feltehetően édességre költötte, mert pont annyi hiányzik, amennyibe egy csoki kerül, ámde ez mégiscsak lopás. Egy alkalommal kikészítik a pénzt a szülők, ugyanúgy elküldik a boltba bizonyos dolgokért a gyermeket. Hazajövet a gyermek leteszi a konyhaasztalra a maradék összeget, ahogy szokta. Már futna is el, ám ezúttal ott marasztalják, elszámoltatják. A maradék összeget megnézik, és azt mondják, hiányzik. Hova lett belőle? Ennyi pénzt vittél el, ennyit hoztál haza, és éppen egy csoki ára hiányzik. Mi lett vele? Kiderül a lopás. – Egyszerű kis történet, és lehetne akár hétköznapi is, bár adja az Úr, hogy nekünk ne kelljen ilyennel találkozunk. – Mondhatja-e a gyermek a szüleinek? „Ti vagytok az okai a lopásomnak, ti előre tudtátok, hogy mit fogok tenni! Ti adtátok a pénzt, ti küldtetek engem a boltba! Ti hoztatok engem lopási helyzetbe! Ti adtatok minden bűnelkövető eszközt a kezembe! Ti vagytok a bűnösök!” – Mondhatja ezt a gyermek? Hivatkozhat másra is? „Én annyira szeretem a csokit, és ez a belső késztetés volt az oka... Nem is én vagyok a hibás.” – „Nem mentség – mondja a szülő –, fiam, te loptál!” – Nem a szülő válik felelőssé azért, amit a gyermek tesz. Előre tudásuk nem menti fel a gyermeket a bűnei alól, és nem terheli erkölcsileg a szülőket sem! Ugyanígy Isten előre tudása sem ment fel bennünket a bűn alól, és semmiképpen nem terheli Őt a bűnnel, nem teszi Őt felelőssé!

Nagyon sokszor ott ferdül el a gondolatmenetünk, hogy tudta az Isten előre, ezért Ő felel! De miért felelne? Egyáltalán nem felel érte. Nincs az az előre tudás a környezet részéről, mely a bűn elkövetőjét felmentené! Ki mondaná azt, hogy a szülők a hibásak? Még a hitetlen ember erkölcsi érzéke is tiltakozna ez ellen. Istent pedig meg akarjuk tenni a bűn okozójának? Isten sem oka a bűnnek, hanem az ember a felelős a tettéért. A Szentírás mindkettőt egyszerre tanítja, hogy Isten bűntelen, de olyan hatalmas, hogy Ő teremti a gonoszt, az ember pedig felelős minden bűnéért. Ezt az Ige egyértelműen tanítja.

És hogy még jobban megértsük a szóban forgó dolgot, arra is rá kell mutatnunk, hogy igenis lehetséges az, hogy Isten valami gonoszt elrendel, megparancsol úgy, hogy közben Ő bűntelen marad. Hogyan? Úgy, hogy Ő azt eredetileg jó szándékkal teszi, és rendeli el. Mert Istennek hatalma van a gonoszok gondolatait, terveit felhasználni saját jó akarata megvalósításában. Gondoljunk az említett példára, József és testvérei történetére. József testvérei gonoszt gondoltak, tervezték, véghez is vitték. Ez egyértelmű, ezen nincs mit vitatni: ez a tettük gonosz volt. De ugyanakkor mit mond az isteni kijelentés? Hogy Isten meg jónak gondolta azt elrendelni, és hogyan tehet-e volna meg? Istenben nem volt rossz szándék, amikor ezt megtette. Bűn nem volt Benne, hanem jóakarattal döntött úgy, hogy ezeknek így kell lennie, hogy megtartsa az egyházát a 7 ínséges esztendőben. Isten jónak gondolta megtartani az Övéit, és ehhez gonosz szándékot használt fel úgy, hogy Ő nem lett gonosz. Ettől még az Ő gondolata, akarata nem változik át a jóból gonosszá. Mert lehetséges az, hogy ugyan-

azt a dolgot az ember gonoszságból teszi, Isten pedig jóságból. Isten van ilyen hatalmas, Testvérek! Mi nem, de ne emberi mércével mérjük Őt, olyannak lássuk meg, amilyenek az Ige kijelenti.

Jób ebben bízott, hogy Isten volt az, aki cselekedett, Tőle vette el a gonoszt is, mint mindenható Úrtól. Nem jutott eszébe az Urat vádolni, mint ahogy manapság sokan teszik. Jób nem hibáztatta az Urat, hanem továbbra is bízott Benne, ahogyan az Ige említi: „*mindezekben sem vétkezett Jób*”. Azaz Jób nem feltételezte azt, hogy Isten gonoszságból adott neki rosszat, hanem amikor megvallja, hogy ezt is Őtőle veszi el, azt úgy teszi, hogy közben továbbra is feltételezi Isten büntelenségét és jóságát, és iránta való kegyelmét. Ha valakinek, akkor aztán Jóbnak lett volna módja rá, hogy vádolja Istent: Uram, ha Tőled van a gonosz, akkor Te is gonosszá váltál. De az Ige szerint Jób mindvégig jónak látta az Urat, meg se fordult a fejében, hogy Istent tartsa a bűn szerzőjének.

Mi történik akkor, ha ellene akarunk mondani Jóbnak? Ha Istent csak a jó dolgok forrásának tartjuk, de a gonoszénak nem? Akkor Isten mindenhatósága szenved csorbát, ugyanis lenne valami, amit nem Ő teremtett volna – mégpedig a gonosz –, lenne valami, ami Őnélküle jönne létre. Ha Isten nem tudja megakadályozni valami gonosznak a létrejöttét, hanem csak úgymond egy meglévőt enged meg, hogy jóvá, akkor már nem áll hatalmában az, hogy irányítsa, hogy mi jöjjön létre a világon. Ha Isten nem teremtője a gonosznak, akkor az üdvösségünket és a golgotai keresztet sem rendelhette volna el, hiszen az is gonoszság volt, a legnagyobb gonoszság, amit az emberiség elkövetett: megölte Isten egyszülött Fiát. Ki tagadja, hogy ez gonosz lenne, és ki tagadná azt, hogy mégis isteni rendelés lenne az üdvösség, a golgotai keresztszülő?

Ellenben ha elhisszük azt, amit Jób, amit az Ige nekünk kijelent, akkor Istent mindennél és mindenkinél hatalmasabb Úrnak látjuk meg, aki egyben jóságos Atya is, akinek a hatalmától bár az ember megijedne, de mégsem kell rettegnie, mert tudja, hogy szerető Atya. Hatalma van a gonosz szándékot, akaratot arrafelé terelni, amerre akarata szerint tervezte. Ha Istent ilyen Úrnak látjuk, akkor afelől is bizonyosak maradunk, hogy akármilyen éri is bennünket, akármennyire is fájjon az, az nem változtat irántunk való jó akaratán, mert Ő nem ember, hogy megváltozzék. Ő Isten. Akkor minden csapás, próbatétel közepette is ugyanúgy láthatjuk jóságát, irgalmasságát és kegyelmét. Ha Istentől vesszük el a rosszat, akkor az átértékelődik a szívünkben, mert bízhatunk benne, hogy még ha nem is értjük az okát, de azt Isten jóra tudja felhasználni akarata szerint.

Néha ez a jó, amit jónak mond Jób, próbatételt jelent, ahogyan Jób esetében is az volt. Nem értette meg Jób, hogy azért érte őt ez a sok szenvedés, mert Isten próbára teszi. Ez fáj neki, hogy nem érti, nem pedig az, hogy rossz történt vele, mert azt mondta, hogy az Úrtól vettem el. Az Ige máshol is figyelmeztet minket arra, hogy a próbatételeken ne csodálkozzunk, ne rendítsen meg minket Istenbe vettet bizalmunkban. Az 1Péter 4,12 mondja például: „*Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történék veletek*”. Felületes magyarázat ez? Péter érzéketlen? Csak így lekezeli mások szenvedését, azt, hogy tűzben égnek? Nem! Péter is ment ilyenén keresztül. Ő azonban az Úrban reménykedik. Az Úr próbál meg titeket, és előre figyelmeztet, hogy vértézzétek fel magatokat ezzel a kijelentett igazsággal, hogy az Úrtól van. Vagy a Filippi 1,29: „*Mert néktek adatott a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őben-*

ne, hanem hogy szenvedjétek is Őérette”. Ezek az igék figyelmeztetnek minket, hogy ne érjen váratlanul bennünket a megpróbáltatás, illetve, hogy ne rossznak, hanem – ahogy a második ige mondja – kegyelemnek tartjuk azt, hogy ha kell, szenvedjünk is Krisztusért. Ahogyan Jób is tette, igyekezzünk mi is ajándékként elvenni a megpróbáltatásokat Istentől. Nagyon nehéz, de Isten Szentlelke tudja ezt bennünk munkálni.

Látjuk tehát, hogy Jób mint vallotta és hitte Istent mindenek felett való Úrnak, aki mindent a saját akaratából, jóságából cselekszik, még akkor is, amikor sötétséget teremt. Sajnos – és ez is elő szokott fordulni – gyakran megkísért minket az a gondolat, mintha mi csak jót érdemelnénk Istentől, a rossz pedig igazságtalanul érne bennünket. Mintha bűneink, Istennel szembeni lázadásunk, tiszteletlenségünk, nemtörődömségünk, az Igével szembeni hitetlenségünk ne tenne minket méltóvá a legsúlyosabb büntetésekre. Isten mégis, nem így büntet meg, amennyire megérdemelnénk, mert kegyelmesen bánik velünk ebben az életben, nem bűneink szerint cselekszik velünk. És a megpróbáltatások által Isten alázatra is nevel minket. A 3Mózes 26,41 ezt mondja: *„Bizony én is ellenükre járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor talán megalázódik az ő körülméletlen szívük, és akkor az ő bűnüknek büntetését békével szenvedik*”. Ez az a béke, amelyet Isten ad a Benne bízóknak; az az alázat, amely el tudja fogadni a rosszat is Istentől. Alázatra nevel tehát minket ez az igei kijelentés, hogy még a fájdalmat is úgy vegyük el Istentől, mint ami jár nekünk, mint ami Istentől jön.

Egyben pedig reménységre is tanít minket Jób, mert ha nem az Úrtól vesszük el a rosszat, akkor kitől? Kitől akarjuk mi elvenni? Jobb lenne, ha a Sátán rendelkezhetne felettünk, hogy bármikor bármit tehetne velünk? Akkor aztán tényleg félhetnénk! Ez viszont, hogy az Úrtól kapjuk a rosszat, kegyelmet hirdet számunkra, kegyelmet jelent, mert Isten tartja azt kordában, Istentől van.

Látjuk tehát, hogy Jóbot ez a hite, amely Istent jó és gonosz feletti Úrnak vallja, amely Őbenne, az Ő jóságában bízunk minden esemény ellenére, megőrizte őt attól, hogy Isten ellen forduljon. Nem lett neki jobb, nem ezt mondja az Ige, mert ugyanúgy voltak fájdalmai, szeretett volna meghalni, de nem lázadt fel az Úr ellen. És ez azért volt, mert Isten ebben a hitben megőrizte őt.

Kérjük el mi is Istentől ezt a hitet, amely hű marad hozzá minden körülmények közepette, ezt a lelki látást, amely minden látható földi eseményen túlmutat, mert Jób meglátja az események mögött Istent, ezt a reménységet, amely bízunk mennyei Atyánk kegyelmességében és akaratának jóságában, még ha pillanatnyilag nem is érti azt, nem is éli át, és a célját se látja, és a végkimenetele is homályba vész, de akkor is az Úrra tekint. Isten Szentlelke munkálja bennünk ezt a hitet, és vértessen fel bennünket, védjen meg minket a támadások idején, ahogy Jóbot is!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, a Te útjaid nem a mi útjaink. Gyakran felfoghatatlan számunkra a Te végtelen bölcsességed, cselekedeted. Az Igét adtad nekünk, és csak abból láthatjuk meg, érthetjük meg Szentlelked vezetése révén, hogy mi az, ami Tőled van, és mi az, amit Tőled vehetünk el.

Köszönjük Neked ezt a kijelentést Jóbtól, Ézsaiástól és a többiektől, hogy Te még a gonoszság felett is Úr vagy, Te teremtetted azt úgy, hogy jó maradsz. Urunk, ha nem is értjük ezt, mert az emberi értelem számára teljesen fel nem fogható, mégis segíts elhinnünk, igazat adnunk az Igének, a Kijelentésnek.

És kérünk, hogy hadd váljék ez számunkra védelemmé a hétköznapok során. Annyi minden támad bennünket. Sokkalta kevesebb dologért is Téged már gonoszabbnak látunk, azt feltételezzük, hogy nem szeretsz minket, vagy elhagysz, mert megváltoztatja a sok fájdalom, a szenvedés, a teher a Rólad alkotott képünket. Ez oda vezet, hogy elfordulunk Tőled, vagy fellázadjunk Ellened. Köszönjük, hogy megmutattad a Szentírásban, hogy nagyobb a Te kegyelmed ennél, képes vagy megőrizni ezek közepette is úgy minket, hogy közben ne tagadjunk, ne átkozzunk meg Téged.

Urunk, bocsánatodat kérjük, mert mi is voltunk már ilyen helyzetben, és gyakran kérdeztük, hogy miért? Vádoztunk Téged. Bocsásd meg ezt nekünk, és köszönjük a kegyelmet, hosszútűréseidet, amellyel ezt elhordoztad, a golgotai keresztet, amelyen meghaltál ezért a bűneinkért. Szeretnénk kérni, hogy támogass bennünket Szentlelked munkájával, ajándékával, Benned bízó, reménykedő hittel, amely Téged csodál, és mindig Rád néz.

Ezt kérjük beteg testvéreinknek is, segíts nekik terheik elhordozásában; és a szenvedőknek is; azoknak, akik bűneikkel harcolnak. Kérünk add, hogy velük együtt hadd lássunk meg Téged hatalmasnak.

És könyörgünk, hogy Te legyél a mi erősségünk. Nem akarunk magunkban bízni, mert ha csak tőlünk függne a hit, akkor elbizonytalanodnánk, elhagynánk Téged. Köszönjük, hogy Te magad vagy az, aki megőrzöl még ebben is minket. És kérünk, hogy hadd legyen ez hálára indító ok az életünkben. Még ha nem is múlik el a fájdalom és a szenvedés, hadd tudjuk azt mondani, még ha csak ilyen rövid szavakkal is, amit Jób őszinte hittel és szívvel mondott, hogy Te adtad, Te vetted el, és áldott legyen a neved.

Urunk, ezt kérjük, ezt a megtartatást, és köszönjük, hogy megígérted ezt Igédben, mert azt mondod, hogy Te, aki elkezdted bennünk a jó munkát, el is végzed addig a napig, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé nem veszel bennünket.

Magasztalunk Téged ezért a kegyelmedért, hatalmadért, irgalmasságodért. Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

268,2-4 ének

2. Tud, mint tőle készült művet Minden dolgot egyenként,
Szálanként lát minden fűvet És minden port szemenként.
Úgy vigyáz az ő szeme Földi teremtésire,
Hogy mind megalégül épen, Magához illendőképen.

3. E világnak történeti Lesznek akaratjából,
Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából,
Hanem úgy mennek végbe A földön és az égbe',
Amint szájából kijőnek Az egy fő gondviselőnek.

4. Ha hát tőle kívánatos Jókat áldásul vészek,
Jóvoltának háládatos Megismerője lések;
Ha rám nyavalyát ereszt, Rajtam lévén a kereszt,
Bár, hogy könnyítsem, nincs módom: Ellene nem zúgolódom.